

Breskvi je bila potoma pojedla. Seveda, sadje in — otrok! Baš v tem njenem činu se je nemara razodevalo, kako nevedna, kako otročja in najivna da je... A ko je preiskovalni sodnik pri drugem zaslišanju zvedel to dejstvo, je vskliknil pomembno:

»Ah — sladkosnednica!...«

Zdelo se mu je poslej neverjetno, da se je branila...

Denar je skrivala pred stariši, baš radi tega, ker ni mogla povedati, kako ga je dobila... Tudi menjala ga ni, akoravno bi si bila lahko marsikaj kupila zanj, kar jo je mikalo... Pekel jo je tisti nesrečni goldinar, a da bi ga bila vrgla v stran, za to ji je nedostajalo zopet moči in tudi razsodnosti... Da, ko je bila neko nedeljo kmalu po tistem med svojimi vrstnicami skupaj, jo je preobvladala celo ona bahatost, ki jo tako pogosto opažamo pri nedorastli mladini. Njena prijateljica se je hvalila, da dobi novo krilce, a ona, da bi to samohvalo paralelizovala, ji je pokazala — goldinar!... To je obudilo zavist in — strmenje!... Prijateljice so jo začele gledati pisano in ne ena je ni pozdravila prijazno, ko so se razhajale od nje...

Da ima hči ubogega delavca goldinar v žepu, je vzbujalo pozornost, in kmalu se je v sosesčini splošno govorilo o tem. Naravno, da sta zvedela to naposled tudi njena roditelja. In tudi onadva si v prvem hipu stvari nista mogla razložiti drugače, nego da je hči denar ukradla. Začela sta pritiskati nanjo, da bi spravila resnico iz nje.

»Povej, kje si dobila denar!« je kričal oče ves iz sebe ter ji grozil s palico. »Ali boš povedala?...«

Po daljšem vpiranju je med glasnim jokom obstala...

Oče pa je bil, ko je čul resnico, hujše zadet, nego če bi bil zvedel, da je hči tatica... Opotekel se je in zgrudil na stol...

Ah, ta njegova hči, na katero je bil tako ponosen, na katero je tako zidal, s katero je delal take načrte!...

Divja bol mu je krčila srce in v tej boli in v želji, da bi se maščeval za grozno lopovstvo, je storil neprevidnost, da je šel iskat zadostila k — sodišču... Pomislil ni, v kako nevarnost spravi s tem, če drugega ne, pa vsaj dobro ime in čast svoje hčere!...

(Zvršetek prihodnjič).

POMLADNI ČAS. FRAN ŽGUR. PODDRAGA.

Pomladni čas...
vabi nas
življenje mlado;
Klobuk po strani
grem po poljani,
vsa zemlja se smeje mi,
smeje nebo. —
Cvetja h klobuku da
ravno polje —
radost v srce mi da
solnce dekle...
Cvetje in radost vsa
tvoje oči,
v njih moja dušica
ptička žgoli!

KOKETERIJA. IVANKA KLEMENČIČ. TRST.

Med najznačilnejšimi znaki ženske zaslužjenosti je nedvomno njih nagnenje h koketeriji. Žensko se je degradiralo v igralko, ki bodi razvedrila potrebnim moškim v prijetno zabavo, v stvar, od katere imej moški le svoje koristi in ugodnosti. Vse, kar bi znalo biti nevarno takemu namenu in pomenu ženske, se je kratko in malo konfisciralo — razum namreč in voljo. Tako je ženska postala ne le sužnja moške samovolje, marveč tudi sužnja svojih čustev, ki so se razvijala nenormalno, bolno, ker jih nista vladala in vodila razum in volja.

Ljubezen, dopadanje moškim, to je postalo edina vrednost, edina sreča ženskega življenja. Kako ničeva, prazna je ta vrednost in ta sreča, dokazujejo ravno sredstva, katerih se ženske poslužujejo v njih dosego.

Koketerija torej nikakor ni naravna, bistvena lastnost ženskega bitja, marveč le bolan pojav njene zaslužjenosti.

Ob vzgoji že se oslepari žensko za nje razum, prikrajša se jo kolikor mogoče na razvitku njenih telesnih moči ter se jo tako osužnji duševno in materijelno. Za življenski boj ji ostane kot edino orožje — koketerija, flirtovanje s svojo zunanostjo.

Vsled sto in sto let trajajočih tradicij je ženski koketerija zašla takorekoč v kri, da je res težko najti ženske, ki bi te lastnosti vsaj v neki meri ne imela. Že način, kako se ženske oblačijo, ni drugzega nego oblika koketerije. Vsi modni pojavi so vedno naperjeni v to, da v čim večji meri vzbude pozornost moškega sveta. Napačno je namreč misliti, da se ga. doktorica A. zgolj radi tega oblači tako elegantno, da bi »posekala« gospo zdravnika B; glavni namen temu skušanju v oblekah je marveč dopadanje moškemu svetu. Ne, katera bo lepše oblečena, ampak katera bo bolj ugajala, vzbudila več pozornosti — za to se gre. In da v tem, da skušajo ženske na tak način — bodisi omožene ali proste — vzbuditi pozornost in dopadanje moških, o katerih često ne vedo drugzega, nego ime ali pa še tega ne, o katerih morda celo vedo marsikaj pikantnega ali umazanega, da v tem prizadevanju ne tiči baš idealna vzvišenost, marveč precej nemoralnosti, to je neoporečno.

Poleg oblačenja pa leži tudi v ostalem ženskem obnašanju mnogo koketerije. Skoro vse ženske govore in se krečejo nekako laskavo, ali prav za prav spačeno. Koketerija je ženski — kakor sem že gori rekla — pač zašla v kri, in v obče ženska ne more za to. Drugače seveda je z velikim številom onih žensk, ki svojo koketnost z vso zavednostjo uporabljajo in še rafinirajo.

Koketerijo torej lahko razdelimo v dve vrsti: v nezavedno in preračunjeno. V prvo vrsto spadajo one ženske, ki se sicer oblačijo po modi ter se obnašajo, kakor jim velewa takorekoč prirojena koketnost, ki se pa te svoje lastnosti ne zavedajo. V drugo vrsto pa spadajo one ženske, ki se koketerije poslužujejo in katerim gre naslov »koketa«.

Ali med koketami je tudi razlika. Mnogo koketnih žensk ne namerava nič zlega, marveč se hoče le greti ob simpatijah duhovitih ali sicer prijetnih jim gospodov. Sredstva take koketerije so vsikdar, rekli bi, dostojna, nekako nedolžna. Vendar pa je tudi ta koketerija jako nevarna ter je bila že često vzrok nesrečam. »Koketa« v najslabšem pomenu besede je pa ona, ki rabi to orožje frivolno, kateri je naravnost namen, vzbuditi v moških erotična čustva ter se ob tem zabavati. Take »kokete« mnogo bolj zaslužijo zaničevanje, nego one ženske, ki si s koketerijo iščejo — kruha.

Vsekako je koketerija vselej in v vsaki obliki nečastna za žensko. Zato mora vsak pravi spoštovatelj ženstva želeiti in delati na to, da se isto čim preje otrese svojega duševnega in gospodarskega robstva, kajti le duševno in materijelno svobodna in samostojna ženska se bo znala povspeti do ciljev, ki se jih ne doseza — s koketerijo.

KAJ TRDIŠ ... UTVA. TRST.

Kaj trdiš, kaj trdiš to, dragec,
da za-me ti mari nič ni;
pri tem, aj, ti vedno izdaš se,
da v srcu te vendar skeli.

Zakaj me opravljaš pri drugih?
Ah, stori tako, kakor jaz,
če mar ti ni zame, izbriši
zato me iz duše v dokaz.

